

“EL BCE ESTÀ DISPOSAT A FER EL QUE SIGUI NECESSARI PER PRESERVAR L'EURO. I CREGUIN-ME. SERÀ SUFICIENT”.

Max Vives-Fierro

DIRECTOR FUNDACIÓ CATALUNYA EUROPA

Aquestes paraules, pronunciades a finals de juliol del 2012, corresponen al President del Banc Central Europeu, Mario Draghi, i constitueixen una de les declaracions més importants en els darrers mesos en favor d'una Europa i una moneda sòlida, sobretot si es té en compte el posicionament tradicional de distància i contenció (en part obligat pels tractats de la Unió) que havia mantingut fins al moment el BCE.

La contundència de l'afirmació fou clau per retenir els atacs a la moneda comú europea de l'estiu del 2012. Els mercats reaccionaren a l'alça com no ho havien fet en els darrers dos anys i el sistema financer europeu aconseguí una certa estabilitat, com a mínim a curt termini. Aquestes

paraules també evidenciaren la voluntat de resoldre la crisi financera d'una vegada i per totes mitjançant una actuació frontal i directa del BCE. Malgrat tot, d'una banda, no hem vist massa avanços o intervencions del BCE en la línia del que insinuava Draghi al juliol, i de l'altra, s'hagué d'esperar al Consell del setembre per veure les primeres mesures polítiques. Així, si bé cal assenyalar un viratge rotund en el posicionament públic del BCE, les accions polítiques, i fins i tot econòmiques, continuen essent lentes en el marc de la UE.

A aquestes alçades no hauria de sorprendre a ningú el fet que intervencions de personatges clau del món econòmic i d'institucions financeres, així com de fòrums econòmics, tinguin més impacte en els mercats i en les decisions institucionals del que podrien tenir els líders polítics elegits per la ciutadania. Tanmateix, reconèixer aquest fet no significa que el camí cap a la integració política europea sigui ineludible. La intervenció de Draghi és una demostració de la força dels Bancs Centrals, que necessàriament han de restar al marge de la política per poder fer la seva feina. Fou una intervenció decisiva i necessària per aturar l'escalada financera, i ara li tocava a les institucions democràtiques de la Unió fer la seva feina.

El procés està en marxa, el resultat final és una incògnita i els ritmes dels mercats i dels desenvolupaments institucionals es demostren, de nou, dispersos. El dubte està sempre en saber si la UE reaccionarà a temps i podrà revertir les inèrcies en les que es troba.